

O biserică în care toți slujesc

Sabat după-amiază

Completați și memorați: „Să ținem fără sovăire la mărturisirea nădejdii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința. Să veghem unii asupra altora ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.” (Evrei 10:23,24)

Încercând să împlinim Trimiterea creștină, nu ar trebui să subestimăm potențialul bisericii în calitate de comunitate organizată a credincioșilor. Deja am trecut în revistă problemele cu care ne-am putea confrunta în lupta împotriva nedreptății și sărăciei. Dar, lucrând împreună cu alți credincioși din biserică, putem fi o binecuvântare pentru cei din jur.

Ispita este ca, atunci când ne strângem laolaltă ca biserică, să fim prea preocupați de menținerea funcționării ei, uitând că biserica există pentru a sluji lumii în care a pus-o Dumnezeu. Ca membrii ai bisericii nu trebuie să ignorăm suferința și răul care există în jur. Dacă Hristos nu le-a ignorat, nici noi nu ar trebui să le ignorăm. Noi trebuie să fim credincioși mandatului de a predica Evanghelia și, pe lângă predicare, să îi ajutăm pe cei asupriți, flămânzi, goi și neajutorați.

Împreună, ca biserici locale, organizație și instituții, noi suntem trupul lui Hristos (1 Corinteni 12:12-20). De aceea, ar trebui să pășim pe urmele Lui, să lucrăm ca El și să fim mâinile, picioarele, vocea și inima Lui în lumea de astăzi.

---

28 septembrie – Ziua administrării creștine a vieții

Am văzut în primele capitole din Faptele apostolilor cum primii credincioși creștini au pus bazele unei comunități noi, îngrijind de cei în nevoie dintre ei și, împreună, lucrând pentru cei din afara acestei comunități, ajutând și invitându-i pe oameni să li se alăture în ceea ce făcea Dumnezeu printre ei.

Pe lângă afirmațiile lui Isus că noi trebuie să fim lumina și sarea pământului, Pavel folosește mai multe metafore pentru a reprezenta lucrarea bisericii în lume. Printre altele, el îi descrie pe copiii lui Dumnezeu ca o jertfă (Romani 12:1), trupul lui Hristos (1 Corinteni 12:12-20), împaterniciți (2 Corinteni 5:18-20) și o mireasmă (2 Corinteni 2:14-16). Fiecare dintre aceste imagini ne vorbește despre rolul de reprezentanți sau agenți ai Împărăției lui Dumnezeu chiar și acum, în această lume răvășită de marea luptă.

1. Analizează metaforele de mai sus. Care dintre ele descrie cel mai bine modul în care ai vrea să îl reprezinti tu pe Dumnezeu și căile Sale în locul în care trăiești și de ce?

Părerea mea este că dacă le însușim pe ultimele două, vom ajunge să le trăim și pe primele două...

Fiecare dintre aceste imagini are asociată o acțiune, nu ca mijloc de a fi acceptați înaintea lui Dumnezeu, ci ca popor deja acceptat de Dumnezeu prin jertfa lui Hristos, oameni care au răspuns iubirii și harului lui Dumnezeu prin faptul că sunt agenți ai Săi în această lume rănită și pierdută.

Dar, deoarece Împărăția lui Dumnezeu înseamnă iubirea și harul Său, când acționăm astfel, reflectând către ceilalți dragostea și harul, noi punem în practică legea Împărăției veșnice și suntem supuși ai ei chiar acum.

În legea internațională, o ambasadă este considerată parte a țării pe care o reprezintă, deși fizic este situată într-o țară străină, pro-

tabil chiar la mare depărtare. Tot așa, prin faptul că adoptăm „căile” Împărăției lui Dumnezeu noi vedem licăriri ale realității veșnice chiar aici și acum și, astfel, ne îndreptăm atenția către biruința finală asupra răului și pregustăm bucuria ei chiar acum. Prin aceasta – fiind ambadori ai lui Hristos, agenți ai Lui – noi putem experimenta realitatea iubirii și a neprihănirii (dreptății) Sale în viața noastră, în biserica noastră și în viețile celor cărora încercăm să le slujim.

Citește 2 Corinteni 2:16. Care este diferența dintre cele două mireisme și cum știm noi de care suntem?

“pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de la viață spre viață. Și cine este de ajuns pentru aceste lucruri?” 2 Corinteni 2:16

Luni, 23 septembrie

Credincioși care slujesc

În profetia biblică, poporul rămășiței este identificat în Apocalipsa 12:17 ca fiind cei „care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (vezi și Apocalipsa 14:12). În Scriptură, aceste trăsături descriu poporul lui Dumnezeu în ultimele etape ale istoriei pământului. Dar, tot în Biblie, vedem ce face această rămășiță și, în special, cum le slujesc acești oameni semenilor lor.

2. Ce exemplu vedem la Moise? În ce se aseamănă „rămășița” cu el?

Exodul 32:1-14 “Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” Apocalipsa 12:17

În mânia Sa față de copiii lui Israel, Dumnezeu a spus că îi va distruge și va împlini făgăduința făcută lui Avraam prin Moise și familia lui (vers. 10).

Dar Moise nu a dorit acest lucru, ci a avut îndrăzneala de a vorbi cu Dumnezeu, sugerând că, dacă El ar acționa cum amenințase că va face, aceasta L-ar pune într-o poziție nefavorabilă (vers. 11–13). Apoi a mers mai departe și s-a oferit ca înlocuitor înaintea lui Dumnezeu.

Moise a avut probleme cu acest popor prin pustie. Oamenii s-au plâns și au murmurat aproape de când au fost eliberați. Și totuși el îi spune Domnului: „Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci, șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o!” Moise propune să piardă el veșnicia pentru a-i salva. Ce exemplu de mijlocire altruistă pentru cei care nu meritau! Ce simbol frumos al planului de mântuire!

„În timp ce Moise mijlocea pentru Israel, timiditatea sa dispăru, spre a face loc unui interes profund și iubirii pentru aceia pentru care Dumnezeu lucrase prin el. Domnul i-a ascultat cererile și a împlinit rugăciunea lui neegoistă. Dumnezeu îl pusese la încercare pe slujitorul Său; pusese la probă credințioșia și iubirea lui pentru acest popor plin de greșeli și nerecunoștință, iar Moise a suportat cu noblețe această încercare. Interesul său pentru poporul Israel nu izvoră dintr-un motiv egoist. Prosperitatea poporului ales al lui Dumnezeu îi era mai scumpă decât onoarea personală, mai scumpă decât privilegiul de a deveni tatăl unei națiuni puternice. Lui Dumnezeu I-a plăcut credințioșia lui, smerenia inimii sale și integritatea sa și i-a încredințat, ca unui păstor credincios, marea însărcinare de a-l duce pe Israel în Țara Făgăduinței.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 319

Ce ne spune acest lucru despre cum ar trebui să ne raportăm noi, pe cât posibil, la cei greșiți din jurul nostru?

Martți, 24 septembrie Grijă pentru nevoiași și predicarea Evangheliei

Uneori, tindem să insistăm mai mult pe aspectul social al Evangheliei, alteori pe cel al predicării ei. Dar, când înțelegem mai bine fiecare dintre aceste concepte și privim lucrarea lui Isus, diferența dispăre și ne dăm seama că predicarea Evangheliei și lucrarea pentru ajutorarea semenilor sunt strâns legate.

Iată o afirmație cunoscută făcută de Ellen G. White: „Numai metoda lui Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge

la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. El Și-a arătat simpatia față de ei, a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: «Urmați-Mă!»

Celor săraci trebuie să li se ușureze povara, cei bolnavi să fie îngrijiți, cei întristați și cei care au pierdut pe cineva drag să fie mângâiați, cei neștiutori să fie instruiți și cei lipsiți de experiență, sfătuiți. Trebuie să plângem cu cei ce plâng și să ne bucurăm cu cei ce se bucură.” – *Divina vindecare*, p. 143

Ajutorarea celor nevoiași și predicarea Evangheliei se întrepătrund nu doar în lucrarea lui Isus, ci și în misiunea încredințată ucenicilor: „Și, pe drum, propovăduiți și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape!» Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:7,8). Deci una dintre cele mai bune metode de a le duce oamenilor Evanghelia este să slujim nevoilor lor.

3. Ce spun Petru și Pavel despre puterea mărturisitoare a faptelor bune făcute de poporul lui Dumnezeu?

“Să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca, în ceea ce vă vorbesc de **1 Petru 2:12** rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.” 1 Petru 2:12

Filipeni 2:15 “ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume,” Fil 2:15

Evanghelizarea nu are sens dacă nu există iubire pentru oameni. Versete precum 1 Ioan 3:16-18 și Iacov 2:16 scot în evidență contradicția care apare când Evanghelia este doar predicată, nu și trăită.

Atât evanghelizarea, cât și dorința de a face bine izvorăsc din recunoașterea iubirii lui Dumnezeu pentru oamenii pierduți, stricați și răniți – o iubire care va fi și în inima noastră când ne apropiem de El. Noi nu alegem o acțiune în detrimentul celeilalte, ci lucrăm împreună cu Dumnezeu slujindu-le oamenilor, îngrijind de nevoile lor reale și folosind orice resursă pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu.

Totusi cum ne putem asigura că atunci când facem fapte bune pentru ceilalti nu neglijăm predicarea Vestii Bune a mântuirii?

La începutul cărții lui Iov, Dumnezeu arată spre acest om și spre credințioșia lui ca o demonstrație a faptului că El nu cere lucruri imposibile, ci Se îngrijește de omenirea căzută (Iov 1:8). Este remarcabil faptul că Dumnezeu permite ca reputația Lui să depindă de modul în care poporul Său își trăiește viața pe pământ. Dar Pavel a extins ideea încrederii pe care o are Dumnezeu în „sfinții” Săi și la biserică: „...pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin biserică, înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu” (Efeseni 3:10).

4. Ce crezi că se include în ideea că biserica este „casa lui Dumnezeu”? Cum ar trebui să influențeze aceasta activitatea bisericii?

Efeseni 2:19 “Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu,” Efeseni 2:19

Într-o comunitate sau organizație, modul în care sunt tratați membrii reflectă valorile ei fundamentale. Fiind casa lui Dumnezeu, trupul lui Hristos și comunitatea Duhului, biserica trebuie să se ridice la nivelul înaltei sale chemări și să trăiască în conformitate cu ea: „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților” (1 Corinteni 14:33).

Valori ca dreptatea, mila și iubirea – demonstrate în dreptatea, mila și iubirea lui Dumnezeu – ar trebui să guverneze tot ce se întâmplă în biserică. De la biserică locală și până la organizația mondială a bisericii, aceste principii ar trebui să îi călăuzească pe conducători în modul de conducere, de luare a deciziilor și de îngrijire a „celor mai neînsemnați” din cadrul bisericii. Acestea ar trebui să fie norma și în modul în care ne rezolvăm disputele care apar din când în când între membrii bisericii. Dacă nu îi putem trata pe ai noștri corect și demn, cum am putea face acest lucru cu ceilalți?

Atunci când angajează oameni, organizația bisericii ar trebui să fie generoasă, punând preț pe valoarea omului mai presus de orice alt lucru și luptând împotriva unui tratament incorect al membrilor. Bisericile ar trebui să fie un adăpost în care toți membrii bisericii fac tot ce pot pentru a-i proteja pe cei vulnerabili. După cum am văzut în biserica primară, membrii bisericii ar trebui să fie pregătiți în mod special să le ofere sprijin celor care suferă sau sunt în nevoie din „familia” bisericii.

Isus ne-a dat porunca de a ne iubi unii pe alții, spunând că, astfel, nu doar biserica va fi transformată, ci ea va demonstra realitatea credinței înaintea celor care o privesc (Ioan 13:34,35).

Joi, 26 septembrie

Încurajare reciprocă la slujire

Chiar având cele mai bune motive și intenții și crezând că suntem de partea lui Dumnezeu și a binelui, a lucra pentru Dumnezeu poate fi dificil și descurajator. Tristețea și durerea din lumea noastră sunt reale. Acesta este unul dintre motivele pentru care avem nevoie de biserică. Isus și ucenicii Săi reflectă cel mai bine acest model de comunitate. Rareori îi trimita singuri și, chiar și atunci când se întâmpla așa, după scurtă vreme se întâlneau din nou pentru a-și împărtăși experiențele și pentru a-și reînnoi curajul și energia.

5. Versetul 25 este cel mai cunoscut din pasajul următor. Ce aduc în plus versetele anterioare în înțelegerea lui? Cum putem practic să ne încurajăm unii pe alții „la dragoste și la fapte bune”?

“Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a **Evrei 10:23-25** făcut făgăduința. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.” **Evrei 10:23-25**

În aproape orice misiune, cauză sau proiect, se poate realiza mult mai mult dacă se lucrează în grup, și nu individual. Acest lucru ne amintește că biserica este trupul lui Hristos (Romani 12:3-6) în care toți avem roluri diferite, dar complementare. Când fiecare face tot

ce poate mai bine, dar în așa fel încât să ne completăm unii pe alții, putem avea încredere că, prin credință, viața și lucrarea noastră vor avea rezultate pentru veșnicie.

Deși rezultatele sunt importante când încercăm să facem ce este bine – rezultate privind oamenii și viețile lor – uneori trebuie să ne încredem în Dumnezeu pentru rezultate. Adesea, când lucrăm pentru a ușura sărăcia, pentru a-i proteja pe cei vulnerabili, pentru a-i elibera pe cei asupriți și pentru a vorbi în numele celor care nu mai au cuvânt, observăm un progres ne semnificativ. Dar avem speranța că noi lucrăm într-o cauză mult mai măreață și cu siguranță biruitoare: „Să nu obosim în facerea binelui, căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală. Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință” (Galateni 6:9,10; Evrei 13:16).

Tocmai de aceea suntem chemați să ne încurajăm – literalmente, să ne inspirăm – unii pe alții. A trăi cu credincioșie este o bucurie, dar este greu. Dumnezeu dreptății și biserica în care se aplică această dreptate (Mica 6:8) constituie cel mai mare ajutor pentru noi și la aceasta îi invităm și pe alții să ia parte.

Cunoști pe cineva care lucrează sistematic pentru a alina suferința celorlalți? Cum ai putea încuraja acea persoană sau acel grup în lucrarea pe care o face?

Vineri, 27 septembrie

Un gând de încheiere

„Lucrarea pe care au făcut-o ucenicii trebuie s-o facem și noi. Fiecare creștin trebuie să fie un misionar. ... **Avem datoria de a-i hrăni pe cei înfometăți, de a-i îmbrăca pe cei goi și de a-i mângâia pe cei suferinzi și năpăstuiți. Avem datoria de a le sluji celor disperați și de a le insufla speranță celor deznădăjduiți.**

Iubirea lui Hristos, manifestată în slujire dezinteresată, va fi mult mai eficientă în îndreptarea răufăcătorului decât sabia sau Curtea de Justiție. Acestea sunt necesare pentru a băga groaza în călcăto-

rul legii, însă misionarul iubitor poate face mai mult. Adesea, inima care se împietrește sub asprimea reproșurilor se va topi la căldura iubirii lui Hristos.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, pp. 104–106

Rezumat: Fiind creștini, suntem chemați să slujim nevoilor semenilor, în special celor în suferință, răniți și asupriți. Deși fiecare avem responsabilitățile noastre în acest domeniu, ca biserică dedicată slujirii semenilor, noi putem fi mult mai eficienți dacă lucrăm împreună ca familie a bisericii.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, capitolul „Un martor credincios”; *Lucrarea de binefacere*, capitolul „Bunătațea – cheia spre inimi”.

BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Regi 24 – 1 Cronici 5

1. De ce a vrut Domnul să-l lepede pe Iuda?
_____
2. Ce împărat al lui Iuda a mâncat până la sfârșitul vieții lui la masa împăratului Babilonului?
_____
3. Despre cine se spune că Domnul i-a dat ce ceruse?
_____
4. Cui i-a fost dat un drept de întâi născut, dar n-a fost scris în spițele de neam ca întâi născut?
_____

Evanghelizare, subcapitolul „Evanghelizarea, o lucrare plină de demnitate”

5. Din ce cauză nu s-a ajuns la oamenii din clasele sociale înalte?
_____

PRIVIRE GENERALĂ

„Înainte de Praznicul Paștelor, Isus, ca Cel care știa că l-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl și fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13:1). „Isus, fiindcă știa că Tatăl îi dăduse toate lucrurile în mâini..., a început să spele picioarele ucenicilor” (Ioan 13:3,5). După aceea, Isus a spus: „Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu” (Ioan 13:15). Încă de la început, Fondatorul bisericii creștine ne-a exemplificat slujirea, arătând cum trebuie să lucreze membrii, știind că biserica este trupul lui Hristos.

Studiul acesta ne îndreaptă din nou atenția spre slujirea practică în biserica primară. Credincioșii care formează rămășița bisericii lui Dumnezeu vor avea o inimă slujitoare, gata pentru mijlocire, jertfire de sine și har; slujirea celor nevoiași și predicarea Evangheliei sunt legate una de alta; studiul ne îndeamnă să înțelegem harul, dreptatea și iubirea ca fiind temelia a ceea ce înseamnă să fii „din casa lui Dumnezeu” și ne încurajează să nutrim un spirit de colaborare și de susținere în lucrarea pe care Dumnezeu ne cheamă să o facem.

Obiectivele instructorului:

- Analizează împreună cu grupa ce înseamnă să fim o echipă de slujitori pentru cei din afara bisericii.
- Analizează motivul existenței bisericii tale și al importanței conducerii și departamentelor din biserică.
- Cum conlucrează aceste departamente pentru a face schimbări pozitive, înăuntru și în afara bisericii?

COMENTARIU

O biserică în care toți slujesc

A aparține de o biserică este de folos pentru orice om atât spiritual, emoțional, social, cât și fizic. Cercetările arată că persoanele care obișnuiesc să meargă la biserică și să participe la serviciile religioase pot trăi mai mult.

De meditat: Cum ai putea ajuta biserica să fie un mediu care aduce vindecare și oferă viață din belșug (Ioan 10:10), chiar o viață mai lungă, pentru toți cei care fac parte sau vor face parte din ea?

Acolo unde există un grup de oameni care slujesc, binecuvântarea apartenenței la acel grup se extinde și în afara lui. Dimensiunea de slujitor este prezentată în Galateni 6:9,10. Citește acest pasaj în grupă.

Într-o biserică iubitoare, care „face bine la toți”, înăuntru și în afară, binecuvântările vor fi simțite și de dătători, și de primitori. Într-un studiu realizat pe 3 296 de voluntari care făceau fapte de bunătate, s-a observat o relație cauză-efect clară între a ajuta și sănătate. Sănătatea fizică și mentală a voluntarilor s-a îmbunătățit semnificativ. De exemplu, după o faptă bună, voluntarii aveau un simțământ de bine. Acest simțământ de bine al binefăcătorilor era dovedit de o reducere importantă a nivelului stresului și o secreție mai mare de endorfine, calmantul natural al organismului. Simțământul inițial de bine al binefăcătorului era urmat de o perioadă mai lungă de bunăstare emoțională. Deci putem spune că îți „faci bine” și ție! Când slujești cu bucurie (Psalmii 100:2), efectul pozitiv asupra dătătorului și primitorului este chiar mai mare. Citește Isaia 58:10,11.

Invită-i pe membrii grupei să împărtășească experiențe în care au simțit că a-i ajuta pe semenii cu bucurie i-a făcut să nu se mai simtă „obosiți”, să nu mai aibă impresia că au făcut prea mult bine, și aceasta prin faptul că binele făcut i-a ajutat personal în toate planurile. Invită-i să povestească modul în care slujirea lor i-a ajutat în mod concret și pe cei din afara bisericii.

Pasaj biblic. Citiți Isaia 42:1-4 și apoi împlinirea versetului în lucrarea lui Isus descrisă în Matei 12:18-21. Această profecție a lui Isaia este despre slujirea lui Isus și misiunea Sa. Isaia 42:1-4 este un pasaj care descrie lucrarea lui Hristos, „Robul Domnului”, care a împlinit planul lui Dumnezeu pentru poporul Său și pentru lume. Alte pasaje care fac referire la Mesia sunt: Isaia 49:1-13; 50:4-11 și Isaia 52:13-53:12.

Ce ne spune Isaia 42:1-4 despre prioritățile lui Hristos? Dar despre misiunea Sa? Despre prioritățile ucenicului lui Hristos? Despre misiunea ta? Despre misiunea bisericii tale? Dacă aveți timp, discutați toate pasajele.

Noul Testament descrie lucrarea de „rob” a Domnului Hristos în Filipeni 2:5-11. Kenosis este termenul grec pentru „nimic”. Hristos „S-a golit pe Sine Însuși” (Filipeni 2:7, Cornilescu) și S-a făcut „lipsit de importanță” (Filipeni 2:7, trad. Fidela). Observați versetul 7. Isus nu S-a „agățat” de suveranitatea divină, care îi aparținea de drept, ci S-a făcut rob, atitudine care L-a caracterizat tot timpul (Matei 20:26-28).

Privit prin prisma standardelor culturale ale timpului Său, Isus pare că avea prioritățile invers. Pare că El întotdeauna întorcea totul cu susul în jos. În primul rând, Fiul mult înălțat al lui Dumnezeu a devenit slujitor. Citește Matei 20:26 și Matei 23:11,12. Apoi, ucenicii lui Isus au fost acuzați că „au răscolit lumea” (Faptele 17:6). Ei au ales să slujească în loc să conducă.

De asemenea, priviți problema din alt unghi. Nu este suficient să spunem că suntem slujitori pentru Hristos, deoarece există și slujitori răi care pretind că sunt slujitorii Lui. În zelul lor de a fi slujitori ai lui Hristos, ei au încercat să preia frâiele, să conducă și să domine în Numele lui Hristos. Cu alte cuvinte, ei L-au înțeles greșit pe Domnul.

Discutați în grupă: Ce exemple istorice îți vin în minte despre slujitori care au dominat în Numele lui Hristos? Dar exemple recente? Cum am putea evita să fim slujitori răi care, de fapt, vor să-i conducă și să-i domine pe cei cărora le slujesc?

Psaj biblic. După ce a înviat, Hristos a petrecut timp cu ucenicii Lui, rostind cuvinte de mângâiere și încurajare. Citește Ioan 15:15.

Discutați în grupă: Ne spune acest verset că acum ucenicii trebuiau să înceteze să slujească și să devină doar un grup de prieteni? Ce vrea să ne transmită de fapt? Un indiciu la această întrebare îl găsim în termenul din greacă din Ioan 15:15 pentru slujitori, *douloi*, care se referă la o categorie de slujitori cu un statut limitat. Deoarece Isus li Se destăinuia ucenicilor și le descoperise multe lucruri, ei nu trebuiau să se supună orbește, ca niște robi. Pare că aici Isus le spune ucenicilor să Îl considere Prieten, nu Stăpân. De asemenea, Isus a știut că slujitorii se puteau transforma în stăpâni, dar prietenii nu. Cel care se consideră un „slujitor” profesionist, un „specialist” în a ajuta, poate acționa pe baza ideii „îți va fi mai bine deoarece eu știu mai bine”, dar un prieten este un colaborator și are de viza „nouă ne va fi mai bine pentru că lucrăm unul pentru altul”. Cum va influența această înțelegere modul nostru de a sluji altora?

Împreună

Termenul „sinergie” este definit ca „interacțiunea elementelor care, atunci când sunt combinate, produc un efect total mai mare decât suma elementelor individuale, a contribuțiilor individuale etc.”. O biserică are

sinergie atunci când membrii și departamentele din biserică lucrează și slujesc comunității împreună, nu separat. Această sinergie va produce un efect total mai mare decât dacă fiecare element al bisericii ar lucra separat.

Nu este suficient doar să planifici evenimente separate pentru cei din vecinătatea bisericii. Departamentele bisericii trebuie să lucreze împreună (să colaboreze) pentru a fi eficiente. Discutați în grupă modul în care departamentele bisericii tale pot face planuri împreună pentru a fi agenți ai schimbării mai eficienți în afara bisericii.

APLICAȚIA

Un medic misionar s-a întors în țara natală în căutarea unei biserici adventiste despre care i s-a spus că ar fi în apropierea casei în care crescuse. (La acea vreme nu era adventist.) El a mers în locul în care i s-a spus că ar fi biserica. Nu a văzut nicio clădire, dar a observat un bărbat vizavi de locul unde ar fi trebuit să fie biserica. Doctorul l-a întrebat dacă era vreo astfel de biserică acolo. Bărbatul a răspuns: „Este un grup de oameni care se adună în fiecare sâmbătă la casa de peste drum. Nu știu foarte multe despre ei pentru că vin, cântă și apoi pleacă.”

Compară biserica de mai sus, care era doar un fel de „club de sănătate spirituală” pentru membri, cu o biserică din Swaziland, Africa. Acolo, cea mai urgentă nevoie era o alimentație bună pentru orfanii din locul acela care sufereau de SIDA. Mai multe persoane din biserică au început să le ofere acestor orfani o masă sățioasă șase zile pe săptămână. Ei au început cu cincizeci de copii și, zece ani mai târziu, serveau trei sute de copii pe zi. Au înființat și o grădiniță. Ei ofereau și alte servicii: împărțeau haine, ofereau legume din grădina bisericii, îngrijeau de bolnavi și au înființat un program de dezvoltare profesională pentru femei și bărbați. Această demonstrație a iubirii lui Isus a dat naștere unei biserici noi.

„Mântuitorul Și-a dat viața prețioasă ca să întemeieze o biserică în stare să îngrijească de sufletele întristate și ispitite.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 640

Discutați în grupă: Care este motivul existenței bisericii? Care dintre cele două biserici descrise mai sus se aseamănă cu biserica ta? Alcătuieste o listă cu idei despre cum ar putea deveni biserica ta eficientă în slujirea altora.